

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Mvndvs Et Mvndi Partes, Divinæ Bonitatis Ac Ivstitiæ
Præcones**

Stengel, Georg

Ingolstadt, 1645

§. 2. Homines canibus ingratiore, leonibus sæuiore, iniustè contra
bestias queri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52365)

Plin l. 15, si oleam lambendo capra linguâ contigerit, coegeritq; sterilefcere? si in vineam hœdus irrupit, si vitium palmites defoliat? Indignum esse putatis, vt damno vos afficiant animalia in vtilitatem creata? vt martes columbas jugulet? vt vulpes gallinam, lupus ouem auferat? vt vrsus equum, aut bouem occidat? vt scorpio filiolum percutiat? ob hæc talia iracundiam reprimere, & ad vos redire non potestis? Nimirum per ista vult vobis Deus ostendere, quo ipse in vos animo esse debeat, qui & ipsi longè peruicaciùs Domino vestro rebellatis. Nihil à vobis bestia, vos omnia à Deo accepistis: non ergo illæ vobis, sed vos Deo obligati estis. Longè igitur iustius ille de vobis; quàm vos de bestijs, conqueri potest ac dicere: *Filios enutriui & exaltavi, ipsi autem spreuerunt me.*

Isa. 1. 2.

§. II.

S. Ambrosius, li. 6. c. 4. Hecam.

Homines canibus ingratiore, leonibus feruiores, iniuste, contra bestias, queri. Quid de canibus loquar, ait S. Ambrosius, quibus insitum est natura quadam, referre gratiam, & sollicitas excubias, pro dominorum salute, pretendere. Quis non erubescat gratiam bene de se merentibus non referre, cum videt

etiam bestias refugere crimen ingrati? Et illa impertita alimonia seruant memoriam, tu non seruas salutis accepta? Assonat Basilius, Memoria beneficioru animantis huius, inquit, beneficiorum immemorem non pudore asperferit? Iam quidem & interfectis à latronibus, in solitudine, domitis complures à cadaveribus canes non recessisse, sed ibidem expirasse memoria traditur. Nonnullos etiam cade adhuc recente duces illis fuisse, qui latrones inquisuerunt, & ad poenam maleficos rapi fecerunt. Quid hic dicent, qui nullo suum opificem, altoremq; Deum prosequuntur amore? Qui, pro tot pecoribus, pro tot jumentis sibi datis, gratias nullas agunt? qui, ob minimum damnum à bestia illatum, in furorem vertuntur; & in creatura, Creatorem ipsum execrantur? Nimirum agunt ipsi pro affectu, nec ratione cohibent impetum animi, & vellent ratione carētes bestias, nec irasci, nec se vindicare de inimicis. Enimvero Deus, qui illis naturam dedit, dedit vt irascerentur, & in vindictam efferuescerent; quamuis ne tum quidquam vlli inferre possint damni, sine prouidentia, certoque iudicio illius, sine cuius voluntate ne capillus quidem de capite nostro perit. Quis miretur vulnera-

Basil. homil. 9. in Hexaem.

tam belluam in ultionem concitari? Na-
 tura cuique dicitur vindictam. Si ergo gla-
 diator ignoscit antagonista seu caesim, seu
 punctim se defendenti; cur tu belluam fe-
 ris, & velles, ut non refereret? Admiratio-
 nem, non indignationem apud historicos
 meretur, quod Iuba regi Maurorum fer-
 tur contigisse. Hic rex, cum exercitu suo,
 aliquando per Africae deserta, rerum sua-
 rum componendarum studio proficiscebatur.
 Erat in eius comitatu praestantissimi
 animi juvenis, qui ex itinere obvium leonem
 sagitta percussit. Saucius leo in filuam se
 recepit. Multum temporis ierat, cum Iuba,
 rebus ex voto compositis, eadem via copias
 domum reduxit. Ibi idem ille leo, excusso
 telo, & sanata iam diu cicatrice, observa-
 vit transeuntes, atque e tam magno equi-
 tum numero, illum solum juvenem, qui vul-
 nus inflixerat, ex omni multitudine, vio-
 lentissimo cursu petiit, hostiliterque ag-
 gressus, nulla confluentium militum vi co-
 hiberi potuit, quin unguibus correptum,
 dentibus dilaniaret. Ea ultione contentus,
 nemineque alio laeso, in nemoris interiora
 recessit. Quae in reliquos clementia multo
 utique magis est admiranda; quam, quod se

se leo de vnico hoste vindicârit. Multi homines non contenti sunt inimicum perdere, sed scœuiunt etiam in amicos inimici. Atque hæc de primo satis.

§. III.

Hominum inobedientiam, ab inobedientia bestiarum in ruborem dari?

Sed ad secundum venio, & cum Seneca, dico: *Aspice elephantorum iugo colla submissa, taurorum pueris pariter ac scœminis persultantibus, terga impunè calcata, & repentes, inter pocula sinuq; innoxio lapsu, dracones, & intra domum vrsorum, leonumq; ora placida tractantibus, adulantesq; domino feras, pudebit, cum animalibus permutasse mores. Quis enim rubore non perfundatur, si videat, humanam quodammodo in belluis mansuetudinem, in se autem animû ad ferinos mores, ad indomitam obstinationem obbrutuisse?*

Officia, inquit idem Seneca alibi, etiam fere sentiunt. Nec vllum tam immansuetum animal est, quod non cura mitiget, & in amorem sui vertat. Leonum ora a magistris impunè tractantur. Et homo se non sinit tractari à Deo? Elephas collo jugum submittit; & homo excutit à se suauè jugum Christi, dicens: Non seruiam? Certè Iob testa-

Cc 5 tur,

Senec.
l. 2. de ira.
cap. 31.

Senec.
lib. 1. de
benef.
cap. 30.

Matth. 11
30.